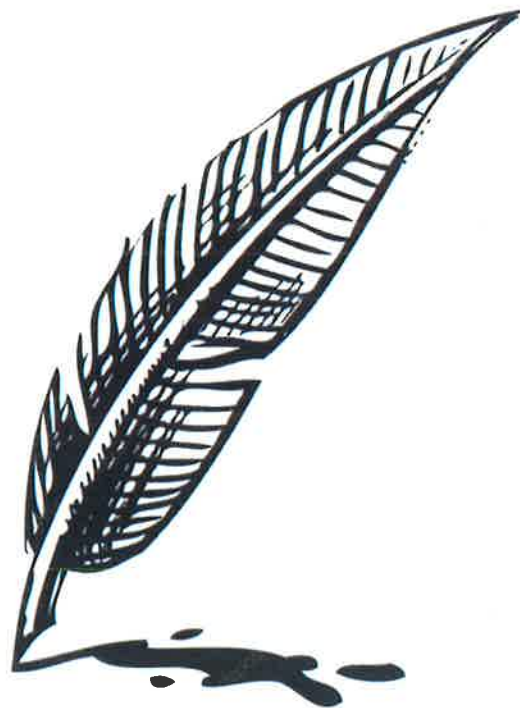

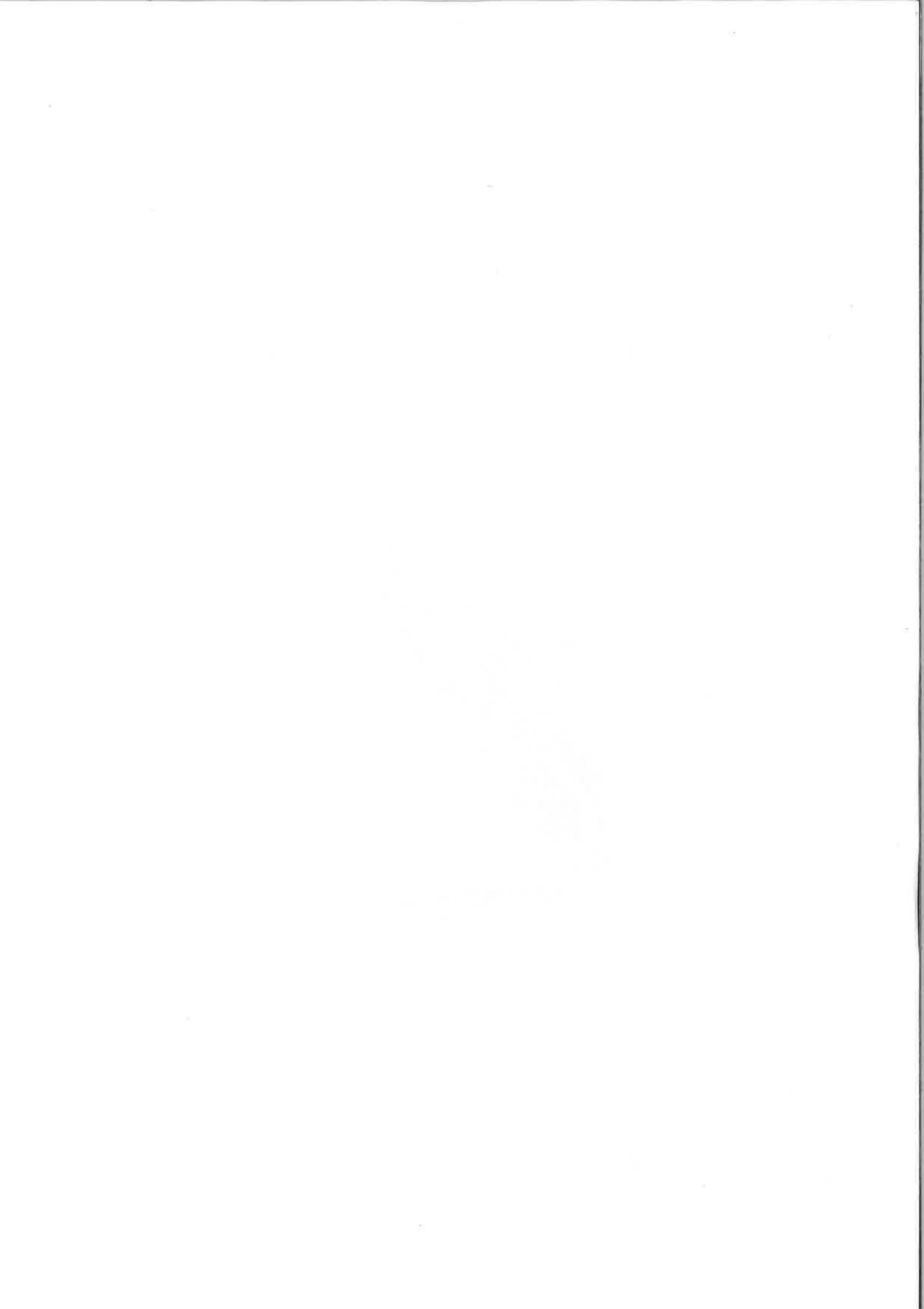
Náš první rok v dílně psaní

2017/2018

Třída 7. B + Pavlína Rosická

Moji milí!

Brzy se s Vámi rozloučím a přemýšlela jsem, co Vám dát na památku. Vloni jsme se poprvé navzájem provedli dílnami psaní, při kterých vznikala více i méně podařená díla. Rozhodla jsem se vydat Vám tento sborník na památku na Vaše školní léta a třeba i na mě.

Jsem opravdu ráda, že jsou mezi Vámi nejenom velcí čtenáři, ale zdá se mi, že vyrůstají i velcí spisovatelé. Spisovatel není jen ten, kdo tvoří pro velké množství lidí, ale i ten, kdo si píše pro sebe, pro svoji radost, pro radost nejbližších.

Psaní i čtení Vám otvírají dveře do jiných světů - a při psaní si ten svět tvoříte celý sami, nikdo Vám ho nemůže nijak formovat ani narušovat.

Přeji Vám, abyste ve svém životě navštívili i vytvořili mnoho jiných světů...

Ráda jsem Vás dva roky provázela radostmi i strastmi našeho jazyka.

Vaše

Pavλίna Rosická

Co je dílna psaní?

Všichni už velmi dobře známe dílny čtení. Většina z nás je zvyklá na dílny čtení už od první třídy. Na hodinách čteme knížky dle vlastního výběru, četbu různými způsoby sdílíme, sledujeme svůj čtenářský pokrok...

Dílina psaní však pro nás byla loni novou záležitostí. A to i přes to, že dílna čtení a dílna psaní by vlastně měly kráčet ruku v ruce - čtení a psaní jsou totiž kamarádi a potvrzuje se nám to téměř na každé hodině. Všimáme si, že zkušenější čtenáři a pisatelé mají menší problémy s plněním různých typů úkolů a obecně se jim ve škole více daří.

Jak vypadá dílna psaní (oproti klasické výuce slohu)?

- 1) **Téma** - žáci si volí své téma volí samostatně, dobrovolně... Na začátku hodiny probíhá společný či individuální brainstorming, kdy společně přemýšlíme, o čem bychom mohli psát - to některým z nás pomáhá, ale někteří z nás už chodí do hodiny s vybraným tématem - něčím, co nás pálí, z čeho se chceme vypsát.
- 2) **Forma** - při každém psaní si stanovujeme tzv. TAZ (Téma - Adresát - Záměr). Víme, že abychom byli při psaní úspěšní, musíme mimo jiné přemýšlet o záměru - proč píšeme? Co tím vlastně chceme říct?
- 3) **Průběh DP** - průběh dílny psaní je daný:
 - Přemýšlím o námětech
 - Rozpracovávám téma
 - Píšu nanečisto
 - Čtu spolužákovi, konzultuji + kontroluji pravopis
 - Píšu načisto
 - Čtu nahlas (pokud chci)
- 4) **Četnost** - DP by ideálně měla probíhat každý den. Bohužel nemáme na druhém stupni tolik času. Na začátek jsme zařadili dílnu psaní 1x za 14 dní a budeme doufat, že pro příští roky se nám podaří nalézt času více.
- 5) **Hodnocení** - paní učitelka vždy hodnotí práci dvěma známkami, jednou pro stylistiku, druhou pro gramatiku. Obojí máme možnost značně vylepšit při společných konzultacích.

OBSAH:

- **Bauerová Agáta:** První rodina
- **Beneš Viktor:** Shark camp
- **Čermák Vojtěch:** Strašidelná dýně
- **Drahokoupil Jan:** Mé oblíbené místo
- **Dundrová Ema:** Matějská pouť s kamarádkami
- **Fáčková Barbora:** Halloween a dušičky
- **Horváth Julius:** Jaro
- **Fíla Karel:** Neobyčejný zápas
- **Fleissigová Natálie:** Ohlédnutí za láskou s velkým L
- **Janečková Veronika:** Valentýn
- **Jirát Adam:** Ukradené lyže
- **Loose Katarina:** Valentýn
- **Maialehová Nora:** Letní tábor
- **Nedvědová Kitty:** Jarní prázdniny ve Francii
- **Nekvasilová Adéla:** Čteme si navzájem
- **Novotná Denisa:** Oslava Halloweenu
- **Ronová Zuzana:** Podzimní nálada
- **Škarka Oliver:** Podzimní příhoda
- **Mai Anh Que Vanessa:** Co dělám na Valentýna
- **Vítek Michal:** Podzim
- **Vokurková Alena:** Jak přežít Valentýna
- **Wysogladová Anežka:** Vysněná sestra

Agáta BauEROVá, První rodina v Americe

V tomto vyprávění se vám pokusím představit pro mě velice důležité místo, které pro mě bude mít v srdci vždycky místo. Ale je pro mě opravdu těžké popsat místo, kde jsem byla naposledy před dvěma lety, tak doufám, že alespoň kousek toho kouzla ucítíte taky. Zde začala moje výprava do Ameriky, kde jsem byla na táboře, který trval měsíc.

Když jsem na toto místo poprvé přijela, myslela jsem, že jsem v pohádce. Bylo to kouzelné místo odlehlé od hlavní silnice a všude okolo byly stromy.

Podlouhlý dům s několika obdélníkovými okny se tyčil vedle příjezdové cesty. Vedle domu byla malá kůlna a vedle domu stál bílý stůl s několika plastovými židlemi. U stěny domu byl menší gril a vedle něj menší bílý stůl na odkládání věcí.

O kousek výš byla zahrada, kde rostlo několik druhů kytek a keříků. Za ní byl lesík s potůčkem, který pořád patřil k pozemku. Co se mi ale na lesíku nejvíc líbilo, byly světlušky, které tam každý večer létaly a zářily jako miliony hvězd. Jeden večer jsme si s mojí kamarádkou vzaly dózu a ty světlušky do ní nachytaly a večer je daly na noční stůl do pokoje, kde nám celou noc svítily.

Ještě lepší než ty světlušky byla houpačka, která byla zavěšená na vysokém dubu, který stál na kraji lesa. Tam jsme s kamarádkou často chodily a povídaly jsme si třeba i dvě hodiny.

Bylo to nádherné místo, které si budu do smrti pamatovat. Mělo v sobě úžasné kouzlo, které jste snad z mého líčení alespoň trochu pochopili. Líbilo se mi, jak tam všude kvetly kytky, šuměl potok a blikotaly světlušky. Moc mi to místo chybí.

Viktor Beneš, Shark camp

Máte rádi airsoft a rodiče chtějí, abyste se učili? Tak tento camp je přesně pro vás.

Shark camp, jak už jste asi poznali z názvu, je anglický camp pro mládež. Ale není tu jen angličtina, je tu mnoho zábavy. Hlavní sport, co se tu hraje, je airsoft, pro který je zde všechno vybavení.

Každý den je tu program. Ráno budiček, potom velká snídaně, kde načerpáte mnoho energie a poté angličtina. Po angličtině ale začíná zábava. Chodí se hrát airsoft do lesa, hrají se zde týmové hry, prostě máte pořád co dělat.

Na Shark campu je ale také skvělý kolektiv, vtipný instruktoři a kamarádští účastníci tábora. A ty můžeš být jeden z nás.

Tak přijďte a přesvědčte se, že tu ta zábava opravdu je. Přihlášky najdete na www.sharkcamp.cz

Už se na vás těším!

Vojtěch Čermák, Strašidelná dýně

Byla jednou jedna dýně, kterou vyřezal starý pán. Čím víc dýni zpracovával, tím víc slábl a umíral. Jednou, když dýni úplně dokončil, skonal a jeho duše se záhadným způsobem dostala do dýně.

Když byl starý pán dítětem, každý ho šikanoval, protože byl malý a měl brýle. Měl milióny přezdívek jako třeba: Pan brejloun nebo pidi skrček v brejlích, proto si celý svůj život psal seznam lidí, kteří ho šikanovali a terorizovali. Teď se mu to vyplatilo, protože se převtělil v nebezpečnou, malinkou dýni, která se dostane kamkoliv a dokáže zabít kohokoli. Všechny duše si ukládal do sebe, a čím víc jich měl, tím byl silnější. Už to vypadalo, že bude konec světa, protože dýně zabila skoro každého, kdo byl v její blízkosti.

Naštěstí ale žil doktor, který celou tu dobu sledoval starého muže a věděl, kdo dýně je a co má v plánu. Ta si ho ale všimla a chtěla mít jeho silnou duši, díky které už by ji nikdo neporazil. Jediné štěstí bylo, že dýně vždy, když vyšlo slunce, usnula.

Když už dýně doktora skoro měla, musela rychle utéct, protože by usnula a doktor by ji zničil. Doktor díky tomu zjistil, jaká je její slabina, a tak se až vyšlo slunce, vloupal s ultra sinou svítlnou do jejího domu. Díky ultra silnému světlu dýni roztavil a celý svět byl zachráněn.

Tuto povídku vyprávěl doktor až do své smrti a poté ji vyprávěli i jeho děti a vnuci. Díky tomu se povídka dochovala až do teď.

Jan Drahekoupil, Mé oblíbené místo

Chtěl bych vás seznámit s mým oblíbeným místem, které se nachází 250 km od Prahy.

Mé oblíbené místo se nachází v Českém Krumlově, stavujeme se zde každý rok, když s rodinou jedeme na Lipno.

Mé oblíbené místo je sice restaurace, ale má neobyčejnou výzdobu: je postavená do stylu středověku, jsou zde zdi, na kterých visí erby a brnění, a dále je postavena do tvaru jeskyně. Takto vypadá i zevnitř. Na terase před restaurací je nábytek ze dřeva a nohy stolů jsou ze sudů.

Navíc v Českém Krumlově je spousta památek ze středověku, takže se sem skvěle hodí. Když máte hlad, dá se zde dobře najíst. Tato restaurace je zaměřená na druhy mas, které můžete vidět, jak se pečou na kameni a výborně chutnají, ale dělají zde i ryby, saláty a mnoho dalšího.

Doporučuji si sem zajet a podívat se na památky Českého Krumlova, a když byste dostali náhodou hlad, tak si můžete zajít do Krčmy v Šatlavské ulici a zjistíte, jak se výborně hodí do Českého Krumlova.

Ema Dundrová, Matějská pout' s kamarádkami

Letos jsme se s kamarádkami rozhodly, že spolu půjdeme na Matějskou pout'. Každý rok jsem byla zvyklá chodit s rodiči a teď konečně půjdu sama s kamarády. Moc jsem se těšila.

Když jsme dorazily na místo, tak jsme hned začaly plánovat, kam půjdeme. Ze začátku to bylo opravdu těžké se domluvit, ale nakonec jsme se vždy shodly.

Vždy když jsem chodila na pout' s rodiči, tak jsem byla taková opatrná a chodila jsem na ty nejmírnější atrakce, ale tady teď s kámoškami jsem byla zbrklá a chodila jsem s nimi na ty největší extrém. Byly jsme asi na pěti velkých horských dráhách, ve strašidelném domě, v kleci, na kolotoči vysokém asi 80 metrů, na houpací lodi a mnoho dalšího. Moc jsme si to užily.

Po těch všech atrakcích jsme dostaly velký hlad, tak jsme si kupovaly všechno možné. Stály jsme asi půl hodinovou řadu na párek v rohlíku a hranolky. Pak jsme si začaly kupovat ledové tříště, pendreky, cukrové vaty atd... Všechno jsme to smíchaly dohromady.

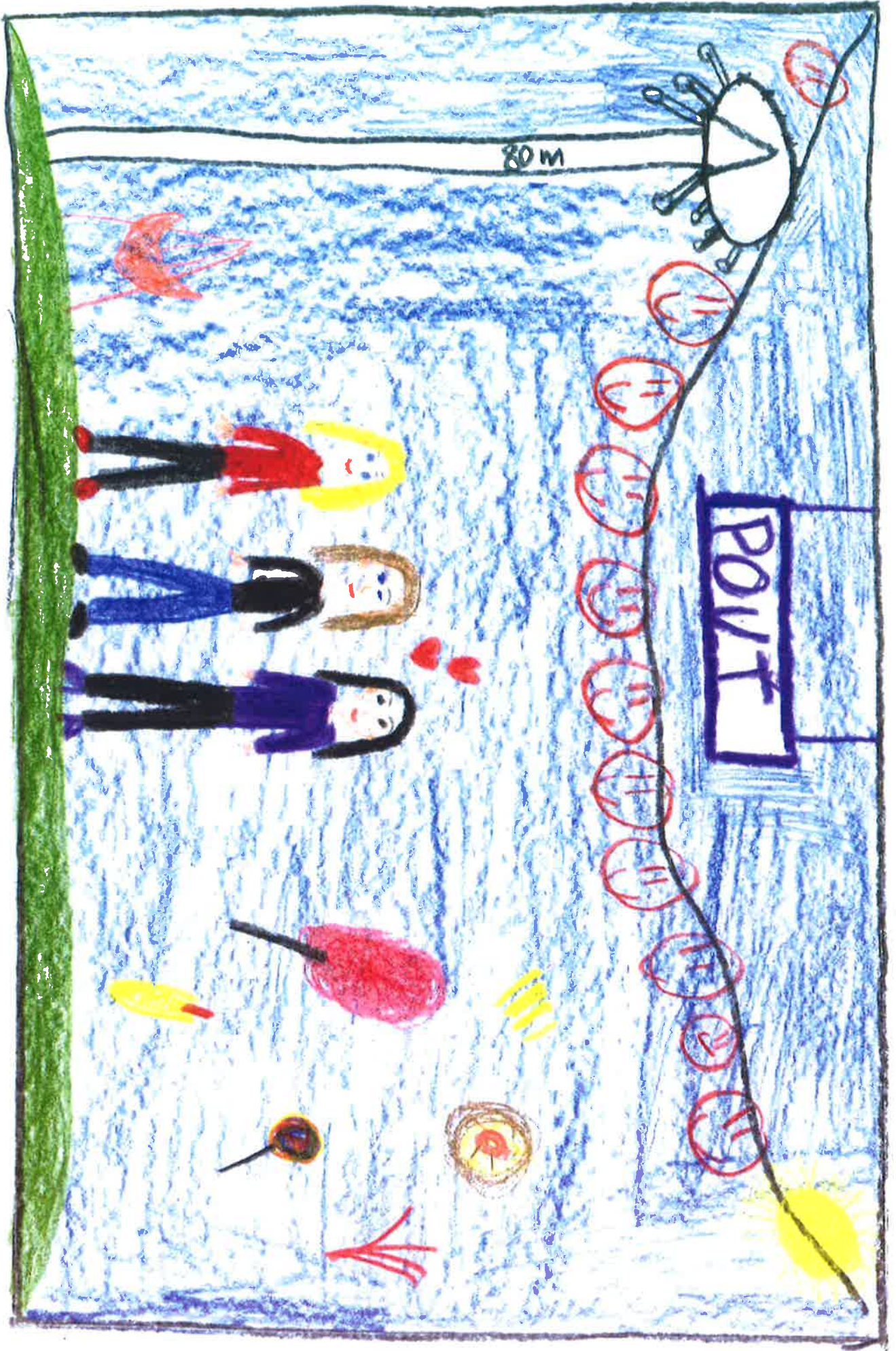
Po tom všem, co jsme snědly, se nám chtělo zvracet, ale zároveň jsme chtěly ještě na pár atrakcí. Tak jsme šly na rychle točící se kolotoč... Zatímco si holky užívaly zážitek, já jsem seděla skloněná hlavou dolů, celá zelená. Rovnou na kolotoči jsem se pozvracela... Bylo to trapné, ale holky se tomu zasmály. Samozřejmě jsem to musela uklidit, tak mi pomohly a šly jsme dál.

V průběhu celého dne jsme se taky hodně fotily. Máme úžasné fotky. Po tom incidentu jsme usoudily, že na další rychlou točící se atrakci nepůjdeme, a tak jsem šly na něco klidného.

Na konci dne, kdy už nám všem bylo moc dobře, jsme šly ještě na nějaké atrakce a zkusily jsme helium. S tím jsme si užily asi nejvíc legrace.

Pak už byl večer a všichni jsme musely domů. Byl to opravdu skvělý den, mám ty nejlepší kamarádky. Moc jsem si to užila, příští rok už jdu jen s kamarádkami.

Barbora Fáčková, Halloween a dušičky

Halloween se slaví 31.10. V Americe se děti v tento den oblékají do strašidelných kostýmů a chodí „koledovat“ o sladkosti.

U nás se tento svátek slaví 2.11. jako dušičky - památka zesnulých. Lidé chodí na hřbitov. Postarají se o hrob, přinesou nějakou květinu nebo věnec a zapálí svíčku.

Oba dva svátky mají být vzpomínkou na ty, co nám odešli. V Americe je ale oslavován veselejší, zábavnější a šťastnější formou. Kdežto u nás v České republice tento svátek řadíme mezi ty smutnější.

Moje rodina slaví jen dušičky. Každoročně jezdíme k hrobu naší rodiny. Halloween nás vždy jen mine, neslavíme ho.

Julius Horváth, Jaro

Jaro je podle mě moc krásné období. Probouzí se příroda, později se stmívá, otepluje se a konečně se můžu naplno věnovat sportu - tedy parkouru a triatlonu. Ne že bych se těmto sportům nemohl věnovat i jindy, ale v zimě je to spíše trápení než koníček.

Každoročně s rodinou pořádáme dětské závody Slavata triatlon tour, které se pohybují po celé České republice, a dokonce i na Slovensku. Těch akcí je cca devadesát. Děti si u nás můžou půjčit kola, a to úplně zdarma. Tento sport si tak můžou vyzkoušet děti z dětských domovů a děti ze sociálně slabých rodin.

Karel Fíla, Neobyčejný zápas

Dnes bych vám chtěl popsat jeden neobyčejný zápas.

Když jsme přijeli na zápas, všichni naši spoluhráči byli v šatně s informací, že se utkáme s týmem "Sokol Kbely". Všichni jsme se převlékli a šli jsme se rozběhat.

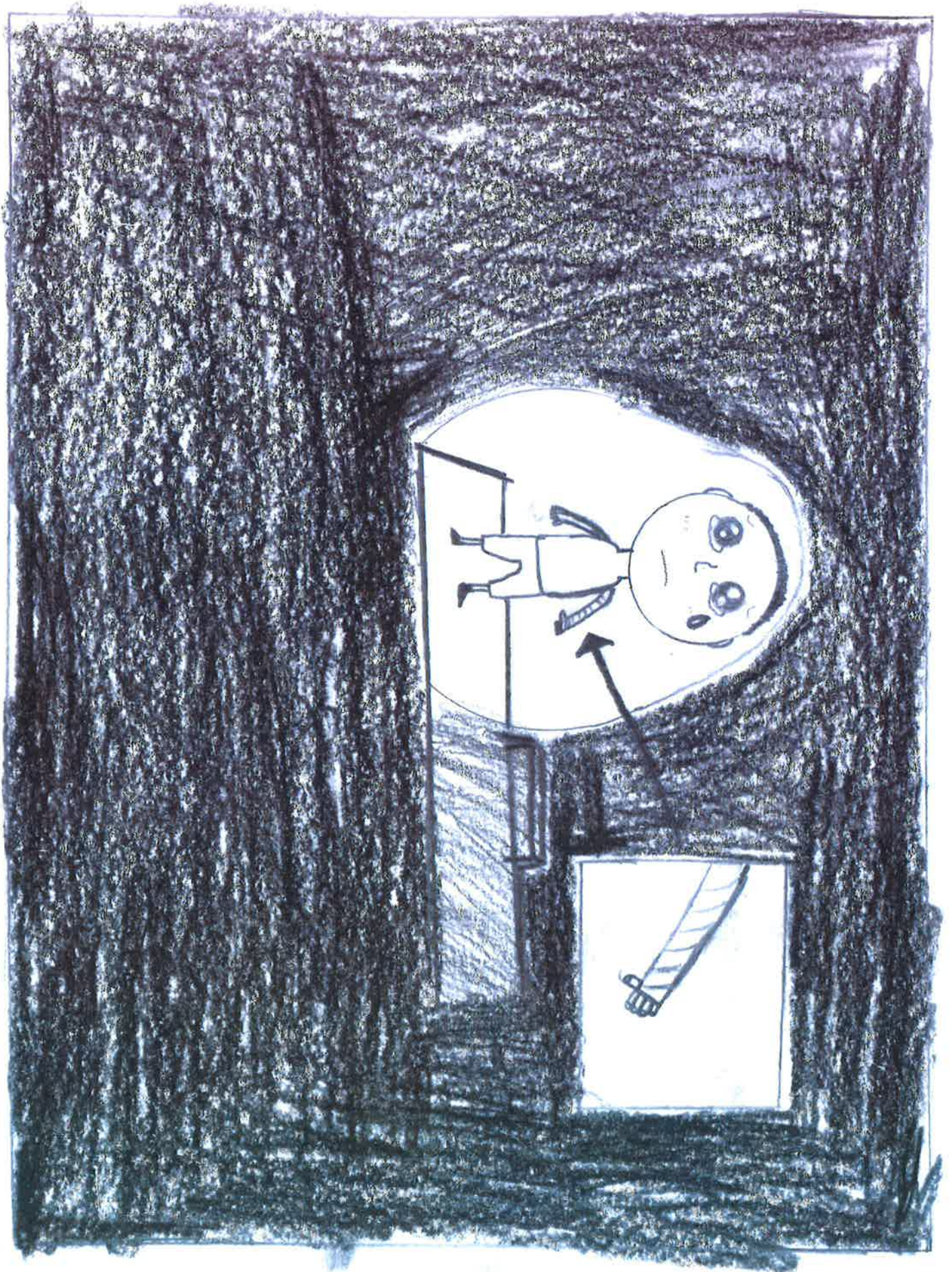
Za pár minut rozhodčí odpískal 3 minuty do začátku zápasu a trenér nás zavolal na lavičku. Já jsem byl v první pětce. Nastoupili jsme na plac a utkání začalo. Moc si toho nepamatuji, ale vím, že rozskok jsme prohráli. Hala byla malinká a mně se špatně hrálo.

Už skončila první čtvrtina a nastoupila druhá pětka. Fandili jsme jako blázni.

Potom jsme šli hrát my. Asi po dvou minutách jsme dali koš a hráč s číslem 9 se rozběhl po lajně dopředu. Postavil jsem se mu do trajektorie a on mě brutálně srazil na zem. Rozhodčí odpískal útočný faul. Bohužel jsem si u pádu něco udělal s rukou. Máma mě chtěla odvést do nemocnice, ale já jsem chtěl vědět, jak zápas dopadne.

Když jsme přijeli do nemocnice, tak jsem se modlil, aby ruka nebyla zlomená. Poslali nás na rentgen a potom mě čekala smutná zpráva. Ruka byla zlomená.

Natálie Fleissigová, Láska s velkým L

Láska je velmi silný pocit a slovo těžko vyslovitelné. Možná vám přijde hezké říct někomu, že ho milujete, ale to jste asi nikdy nezažili tu pravou lásku.

Já mám své vlastní zkušenosti s láskou. Někdy se rozplývá jako čokoláda v puse a jindy popálí jako čili papričky. Se svým klukem zažíváte mnoho situací, a i když víte, že mu v některých nedokážete pomoci, stejně se snažíte dál.

Když jsem ho potkala poprvé, chodil s mojí nejlepší kamarádkou a já ho z celého srdce nenáviděla, protože to byl strašný egoista. Když se s ní rozešel, postupem času jsem skoro od každého spolužáka dozvídala, že ke mně něco cítí. Sama jsem tomu nemohla uvěřit.

A přeci jenom na konci roku si naše srdce našla cestu k sobě. Z jeho úst vyšla věta, která měla velikou sílu. Řekl to. Miluji tě. O letních prázdninách jsem dostala pozvánku na rande do kina. A v ten den už jsem nebyla sama. Začali jsem spolu chodit. A čas plynul jako voda.

Při nástupu do dalšího ročníku už to všichni věděli. Na podzim, v zimě, na jaře či létě nechyběli procházky ruku v ruce.

Každá láska nemůže vydržet věčně, a tak jednoho dne to přeci jenom muselo skončit. Řekl mi, že mu přijde, že nám to spolu neklape. Ale o pár hodin později mi přišla SMSka, že vše, co řekl, odvolává a moc ho to mrzí. A tak se naše zlomené srdce zalepila a já sama si myslím, že září mnohem víc.

Ale historie se opakuje a konec nastal po druhé a já doufám, že si najdu v životě někoho jiného, než byl on. V historii nastal konec a začíná nový začátek se vším odlišným.

Veronika Janečková, Valentýn

Když se Alice ráno probudila, hned vzala do ruky telefon. První, co vidí, je přání od její nejlepší kamarádky Zoe... „Ahoj Alice, tak ti přeju všechno nejlepší k Valentýnu“... „No super,“ řekne ironickým hlasem Alice, která Valentýn přímo nesnáší. Hned si uvědomí, že jí za dvacet minut jede autobus, a tak má co dělat, aby to stihla.

Rychle se oblékne, pokusí si udělat culík, ale vlasy jí trčí na všechny strany, a tak si uplete dva dlouhé copánky - vlasy se díky nim zkrátí jen nad zadek. Při odchodu jí ještě zastaví mamka a ptá se: „Alice, mám tě dnes vyzvednout ve čtyři?“ „Tak jo,“ odpovídá v rychlosti Alice.

Alice přichází do školy a je připravená na ten nejhorší den v roce. U skříňky nepotká nikoho jiného než svou nejlepší kamarádku Zoe. Ta ji hned přivítá: „Ahoj Kláro, prosím, koukni se do své skříňky“... Klára se na ni nechápavě podívá, ale i tak jde svou skříňku otevřít. Když jí otevře, její reakce se nedá popsat... ve skřínce je obrovský medvěd, který je celý od krve a má utrhnutou hlavu a dopis. Klára dopis otevře:

Ahoj Kláro,

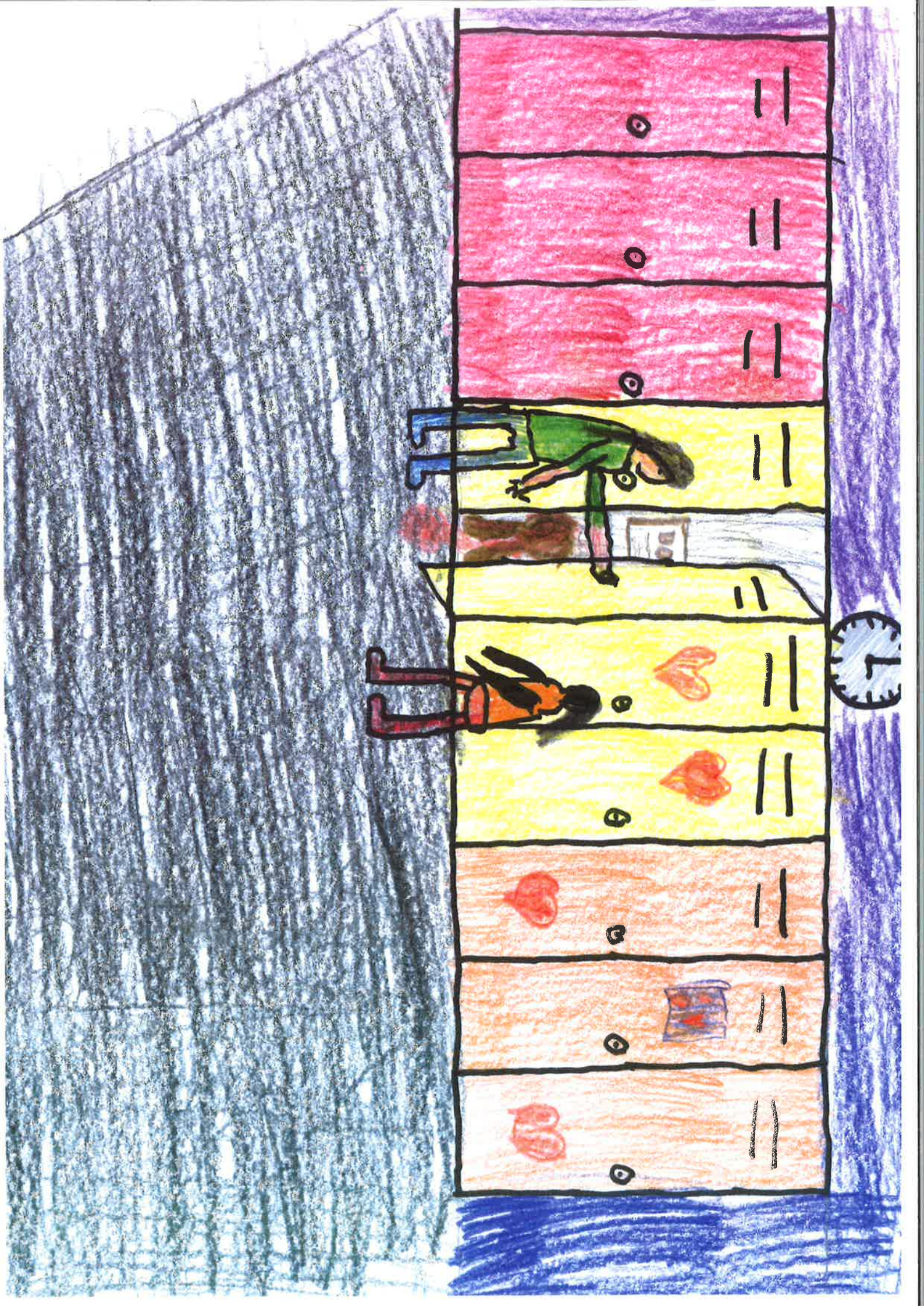
Moc dobře vím, co se stalo mezi tebou a tvým zesnulým přítelem Danielelem. Měla to být sebevražda, ale ty jsi ho z té skály shodila, že ano? A ty jsi úplně v pohodě, jako by se nic nestalo? Ale to nezůstane jen tak!

„Promiň, to jsem nevěděla,“ šeptá Zoe. „Ale já to neudělala,“ se snaží sdělit Alice, která přes slzy ani nevidí... „Já vím.“ Zoe rychle zavře skříňku, ale než se stihne otočit, Alice utíká pryč. „Alice, stůj!!!“ volá na ni Zoe, ale Alice je moc daleko na to, aby to slyšela.

Když už je Alice v lese, pomalu přestává běžet. Její naštvanost vystřídá obrovský smutek. Je tak smutná, že už chce za svým zesnulým přítelem. V hlavě má otázky Proč? Kdo to udělal? Proč to udělal? Má vůbec cenu žít, když ten koho miluje, nežije... už to nemá cenu...žít...

Vzpomene si, že jako malá chodila k velké skále a házela z ní kameny... A mamka jí říkala, ať se nenaklání dolů...

Adam Jirát, Ukradené lyže

Jednoho dne v pátek okolo 11. hodiny jsem já a moje rodina vyjeli na hory. Po dvouhodinové jízdě jsme dorazili do hotelu.

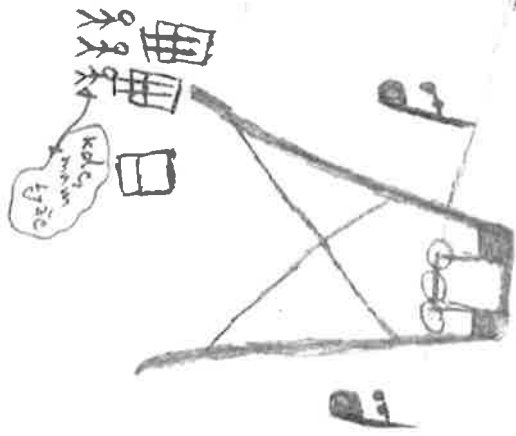
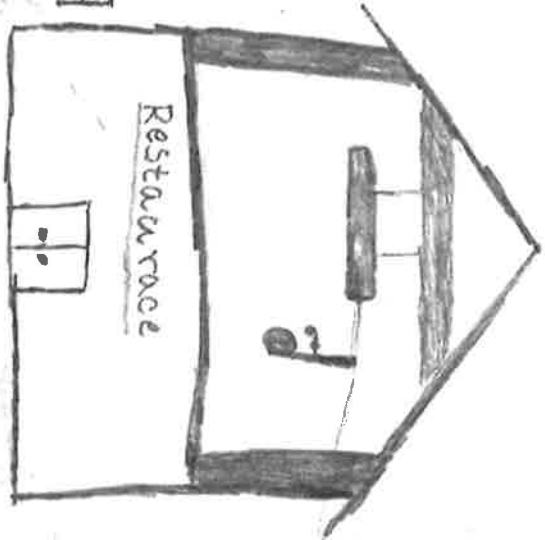
Když nám konečně přidělili pokoj, tak jsme si vybalili a rozhodli se, že půjdeme lyžovat. Už jsme se na to těšili, a proto jsme hned vyrazili. Po hodině lyžování jsme dostali hlad. Máma si všimla malé restaurace pod lanovkou. Dojeli jsem k ní a sundali jsme si lyže.

Na jídelním lístku měli jen hrachovou polévku a rybu. Z toho ani jedno nejím. Takže jsme šli ven a máma si všimla, že tam nejsou moje lyže. Tátu napadlo, že by mohli sjet troch níže, nebo jestli jsem je nedal někam jinam. Ale někdo mi je ukradl. Tátu napadlo zavolat horskou službu, aby mě odvezla do hotelu, ale máma byla proti. Říkala, ať táta dojede půjčit jiné lyže a ať je sem doveze.

Táta tedy jel a vrátil se asi po čtvrt hodině s tím, že mají zavřeno. My měli ale dobrou zprávu. Protože když byl táta pryč, podívali jsme se kolem a našli jsme je opřené u stojanu za restaurací. Zřejmě si je někdo spletl, nebo je tam někdo dal, aby neodjely.

Zbytek hor jsme si užili bez ztrát.

Katarina Loose, Valentýn

Moje milá a sladká Pétó,

Valentýn je plný lásky, bonboniér, čokolád, amorů, srdíček a myšlenek na tebe.

Jsi nádherná, milá a sladká.

Tvé oči jsou průzračně modré jako hluboká tůň, do které bych skočil, ale bojím se, že už bych se nikdy nevynořil.

Tvé vlasy jsou kaštanově hnědé a na slunci mají odlesk zlata, vždy ti voní po třešních a já si vzpomenu na naše zážitky z léta, na naše sny, které jsme si vždy říkali pod třešní, a při tom ti do vlasů padaly růžové okvětní lístky plné sladkého nektaru.

Po tvojí postavě očima bloudím pořád, v té chvíli jsem mimo realitu, okolní stres a šum. Svými pohyby mě vedeš po naší společné cestě, bez tebe bych se navždy ztratil.

V tento nádherný den jsem ti jen chtěl říct, jak moc tě miluji a jak jsi krásná, že to ani slovy nelze popsat.

Jsi to nejlepší, co mě v životě mohlo potkat a doufám, že mě v naší společné cestě vždy povedeš a já nezabloudím.

Krásného Valentýna moje sladká Petruško!

Tvůj Marek

VALENTÍN

I LOVE YOU

LOVE

Maialehová Nora, Letní tábor

Ahoj mami,

letní tábor je super! Jsem z toho nadšená. Můj první tábor by nemohl být lepší!

Jestli si pamatuješ, měla jsem neuvěřitelný strach. Bála jsem se toho, jak to bude probíhat, jací budou vedoucí, ale hlavně jestli si najdu nějaké kamarády.

Ten strach mě však rychle pominul.

Ihned v autobusu jsem narazila na skvělou kamarádku Terku. Hodně se bavíme a máme spoustu společného. Také jsme zjistily, že bydlí poblíž nás, takže se můžeme i nadále vidat.

Mimo to je tu spoustu aktivit, co tu můžeme dělat. Například hrát tenis, basketbal nebo volejbal. Také je tu pro méně aktivní typy čtenářský koutek, který určitě také využiji.

Vedoucí si pro nás na každý týden připravili týdenní hru. Je to velká zábava. Například tento týden hraje hru kartáčekový vrah. Hraje se to tak, že se vybere kartáčekový vrah. Ten má pomocí toho, že ukáže na někoho kartáček, všechny "zabít". Je to legrace.

Kromě aktivit a her jdeme někdy i na výlet. Minulý týden jsme byli v lese, ale zítra se jdeme podívat na prohlídku hradu. Moc se na to těším.

Ještě jsem zapomněla zmínit, že dneska půjdeme na kánoe a na to se také moc těším.

Všechno je tu skvělé, ale máme tu i pravidla. Například to, že musíme jít spát v 22:00 nebo musíme pomáhat v kuchyni a s různými akcemi.

Moc se mi po vás stýská. Snad se máte doma dobře. Uvidíme se brzy.

Nora

PS. Pozdravuj tátu.

Kitty Nedvědová, Jarní prázdniny ve Francii

O jarních prázdninách jsme letos byli ve Francii. Děda tedy říká, že nás tím rodiče rozmazlují, ale já myslím, že jsou i mnohem rozmazlenější děti než já a Tim.

Bydleli jsme ve známém středisku Saint Gervais s našimi kamarády Mazurovými. Mají dvě děti Sylvu a Denise, takže se bavili děti s dětmi a dospělí s dospělými. Jako vždy, když jsme spolu někde na dovolené.

Každý den od neděle do pátku jsem se rozhodovala, jestli si na sjezdovku vezmu snowboard nebo lyže. První den jsem se rozhodla pro lyže, abych to tam nejdříve okoukala. Bylo to velikánské středisko, takže jsme projeli jen část. Ale bylo to stejně super. S Igorem (táta z druhé rodiny) jsme jezdili v „prašanu“, třeba i přes potok, a to mě moc bavilo. Nejvíc vtipné byly ty pády...

Další dny jsme postupně projížděli středisko, jak na lyžích, tak i na snowboardu. Jednou na prkně, když jsem na těch velkých skokáncích vyskočila, tak jsem měla v kapse zrovna takovou tu „kapsičku“ - přesnídávka. A co se nestalo? Zrovna jsem spadla na kapsu, kde byla moje přesnídávka, a ta pod mou vahou rupla a roztekla se mi všude po kapse...Fuj!

Byli jsme blízko u Mont Blancu - nejvyšší hora Evropy. Takže výlet na něj nechyběl. Jeli jsme tam takovou horskou tramvají a pak zase zpět. Byl tam nádherný a okouzlující výhled.

Celkově mě letošní prázdniny moc bavily a ještě bych ve Francii klidně týden navíc byla.

Adéla Nekvasilová, Čteme si navzájem

Dne 22. a 23. května na Základní škole v Kunraticích proběhla akce Čteme si navzájem.

Žáci prvního a druhého stupně napsali příběh, vyprávění, anebo nějaké zážitky na zadané téma.

22. a 23. května šli žáci z druhého stupně za žáky prvního stupně. Poté se rozdělili na dvě poloviny. Jedna polovina byla s učitelem druhého stupně a druhá polovina byla s učitelem z prvního stupně.

Každá třída měla v těch polovinách jiný program. Jeden žák z druhého stupně si vzal k sobě pár žáků z prvního stupně. V těch skupinkách se dohodli, kdo bude číst jako první. Když se dočetl jeden příběh, tak se nejprve dávalo ocenění a pak doporučení.

Pro žáky prvního stupně to bylo poučné a dozvěděli se, co by měli psát jinak, naučili se nová, ne vulgarní slova a bylo pro ně hlavně důležité, že jim starší spolužáci šli příkladem.

Po konci čtení se všichni sešli vzadu v kruhu a povídalo se o tom, co se jim za celé ty dvě hodiny líbilo, nelíbilo, jaká práce se je zaujala a kterou by chtěli, aby byla přečtena nahlas. Žáci, co byli vybráni, to přečetli nahlas, poté se říkalo, co čteme rádi za žánr knih atd..

Nakonec se žáci prvního stupně vrátili k sobě do tříd a žáci druhého stupně se vrátili ke svému rozvrhu.

Děkujeme Základní škole v Kunraticích za takovou prima akci.

Denisa Novotná, Oslava Halloweenu

„31.října bude Halloween,“ řekla mi máma, a tak jsme se museli co nejrychleji připravit, protože už bylo 30. a za jeden den připravit věci na Halloween nebylo možné stihnout.

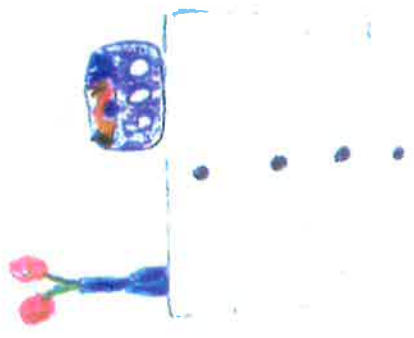
Ráno, když jsem se vzbudila, tak jsem šla do školy. Tam jsme vykrajovali dýně, které jsme si přinesli z domova.

Když jsem šla ze školy domů, z křoví na mě vybafnul kamarád ze třídy v nějaké černé masce. Já jsem se lekla a omylém upustila dýni. Byla jsem naštvaná, protože ta dýně se mi doopravdy povedla. Přišla jsem domů a řekla jsem to mámě, ta mi pověděla že si z toho nemám nic dělat, že jich nakoupila deset a klidně si můžu udělat další. V 7 hodin za mnou přišla máma a říkala, abych šla dolů a pomohla jí. Já jsem dělala dýně, máma vařila jídlo, táta připravoval výzdobu domu a brácha chystal sladkosti. Když jsme všichni všechno udělali, máma se rozhodla, že si máme já a brácha vybrat nějaký kostým a že nám ho ušije. Brácha si vybral ducha a já princeznu.

Druhý den, na oslavu Halloweenu, když šel brácha domů ze školy, tak omylém zakopl a zlomil si nohu, takže jsme oslavu Halloweenu oslavit nemohli, protože jsme museli jet do nemocnice. Tak moc jsem se na to těšila a ta příprava? Vše bylo tak těžké a zbytečné.

Ale tak to nevadí, hlavně že je brácha v pohodě.

Zuzana Ronová, Podzimní nálada

Na podzim můžeme podniknout docela dost věcí. V tomto ročním období jsem se narodila - konkrétně v září - takže ho mám ráda už kvůli tomu.

Občas je ošklivo a prší, nebo je prostě takové to nepříjemné počasí, kdy máte pocit, že usnete ve stoje. Sychravo, unaveno, prostě ošklivě.

Ale jsou tu i dny, kdy v parku místo po kamenité, prašné cestě chodíte po přikrývce barevných tlejících listů. Nebo vám na hlavu padají listy ze stromů, které se připravují na dlouhý, předlouhý spánek...

Tyto dny mám ráda a vždy mi navodí náladu spokojenosti a blaženého pohodlí.

Občas zase bývá nálada spíše na zaslepené chození pod mohutnými korunami stromů, které shazují zátěž listů ze svých velkých větví, které budou po následujících několik měsíců zužovány mrazem.

To jsou ale bohužel jenom nějaké dny a ty ostatní dny je sychravo a ošklivě. To si radši sednu do tepla pokoje a okusuji jablko, než abych běhala pod rozbouřenými kapkami podzimní vody.

Oliver Škarka, Podzimní příhoda

Podzim má mnoho různých podob. Někdo si může vybavit Halloween, někdo pouštění draků a někdo zase něco úplně jiného. Já jsem se rozhodl psát o podzimní kráse přírody.

Když se řekne podzim, hned se mi vybaví padání listů, oranžové západy slunce a nádherné lesy. Nejvíce se mi líbí padání listů v listnatém lese a západy slunce, které osvětlují nebe všemi odstíny oranžové.

Samozřejmě také do přírody patří zvířata jako např. jezečci, jeleni a veverky běžající po stromech.

A to všechno se dá namalovat a nakreslit. Vždy z toho vzniknou krásné obrazy a obrázky vystihující vše nádherné na podzimu. Já sám to vše hodně rád kreslím. Ale barvy tam bohužel nedávám, protože mi s nimi moc nejde kreslit. Je mi to líto, protože přesně ty barvy vystihují tu všechnu krásu na podzimu, o které jsem teď psal. Podzim je mé oblíbené období.

Mai Anh Que Vanessa, Co dělám na Valentýna

Ahh... zase 14.2. , Valentýn!

V 05:00 ráno mě vzbudil mobil, protože na Instagramu, Facebooku hodně lidí začíná dávat fotky jako: „I love you, miluju tě, happy valentine..“ a podobně. A když jdu ven, tak asi 99 % párů se tam drží ruce, nebo kupují čokoládu atd... No když oni si užívají den Valentýn, tak já taky 😊.

Každý rok můj Valentýn probíhá takto: Ráno se vzbudím, udělám si dobré velké palačinky k snídani, potom budu v koupelně s bathbomb a zůstanu tam skoro 3 hodiny. Poté co už jsem hotova se vším, co jsem chtěla, tak zavolám kamarádce a jedeme nakupovat. Nakupujeme asi 5 hodin. To ještě není všechno. Potom máme přespávání u mě s různým jídlem jako chipsy, popcorn, marshmallow...

Celou noc nebudeme se spát, ale budeme se bavit o životě, škole, klucích a také se budeme koukat na seriály, filmy do rána.

Tak toto je můj obvyklý program na 14. 2. 😊

Michal Vitek, Podzim

Podzim moje třetí nejoblíbenější období, protože na podzim padá listí, proto když jdu lesem tak je všude kolem spoustu barev. Fouká vítr, takže když to spojíme dohromady můžou z toho vyjít opravdu dobré fotky.

Také na podzim dozrávají jablka a hrušky, máma dělá koláče a štrůdly.

Také je Halloween, to se dlabou dýně a zapalují se svíčky pro naše zesnulé, také můžete jít koledovat s maskou, kterou si vytvoříte, anebo si ho koupíte. Bohužel to má i pro nás studenty horší články, třeba začíná škola a končí léto. Rodiče do vás hučí, že máte blbé známky a poznámky.

Asi pro všechny je těžké po dvou měsících volna začít makat a chovat se podle školních pravidel.

Naštěstí jsou učitelé více vstřícní, protože to chápou. A i pro učitele to nemají s námi moc jednoduché.

Alena Vokurková, Jak přežít Valentýna

Ahoj já jsem @li a vítajte na mém blogu. Dnes se vás pokusím připravit na Valentýna.

Pro začátek si zkuste najít kluka. Není to sice jednoduché, ale zkusit se to musí. Pokud se vám to nepovede, neváhejte! Je přece svatý Valentýn, to znamená, že jsou obchody přecpané čokoládou a zmrzlinami. Mám pro vás radu: pokud to šílenství vydržíte jen na tyčinkách, nebudete tolik platit, protože 15.2. je čokoláda ve tvaru srdíček ve slevě. A když už budete v obchodě (pro ty tyčinky), kupte si nafukovacího přítele, jednoho takového mají ve Flying Tigeru Compenhagen jen za 300 Kč. Tento kluk vás nikdy nezradí a neopustí (leđa když ho vyfouknete :D).

Stáhněte si nějaký smutný film například Titanic - ten je na to jako dělaný,

Na svatého Valentýna se co nejrychleji vraťte domů z práce nebo ze školy, snažte se si po cestě nevšímat těch zamilovaných párů a jejich "cute" dárečků, okolo kterých procházíte. Jakmile budete doma, zapněte v televizi Titanic, rozepněte podprsenku, jezte tyčinky, a pokud je vám 18+, můžete je zapíjet vínem. Přitulte se ke svému "příiteli" a do noci nevylézejte z pokoje.

Jedině tak se uchráníte před jakýmikoliv depresiemi a zbytečným smutkem.

Hodně zdarů,

Vaše @li.

Anežka Wysogladová, Vysněná sestra

Její jméno bylo Mia. Mia byla sama o sobě zvláštní dívka. Byla tichá a s nikým se moc nebavila. Její rodiče se vraceli z práce pozdě večer a odjížděli brzo ráno. Mnohokrát odjeli na nějakou pracovní cestu a nechali Miu doma samotnou. Jelikož neměla sourozence, musela se se svým životem poprat sama.

Jednoho pochmurného dne, kdy zrovna byly na obloze mraky, které nedovolovaly Slunci proniknout k zemi a rozsvítit ji slunečními paprsky, šla Mia do školy.

Myslela na to, jaké by to bylo mít sestru. Jmenovala by se Ella? Nebo snad Nella? A co třeba Kristýna? Měla by blondaté, zrzavé nebo hnědé vlasy? Bylo to jen „kdyby“, ale Mia toto „kdyby“ zbožňovala. Představovala si svoji sestru a zapoměla vnímat okolí, protože se svou sestrou zrovna dováděly na louce.

Po nějaké době si všimla, že je někde, kde být nemá... Všude kolem ní se rozprostíral les. Mia se vyděsila a k uklidnění nepřidával ani fakt, že šustí listí, jakoby okolo někdo chodil. Jindy by ji to připadalo krásné, ale teď byla nadmíru vyděšená. Mia polkla a vydala se přímo dopředu s úmyslem najít cestu ven.

Když si myslela, že bloudí v nekonečných kruzích a houštinách, narazila na světlo. Mia se za ním rozběhla nedbaje na poškrábané a bolavé nohy. Zastavila se až na světle osvětlené mýtině.

„Mio!“ tento šepot vyděsil Miu natolik, že zapomněla, jak se dýchá.

„Ano?“ zašeptala Mia také. Před Miou se zjevila osoba. Byla to dívka v přibližně stejném věku jako Mia. Její tělo bylo průhledné a vlasy ji spadaly v blondatých loknách až na záda a na Miu koukaly její pronikavé, zelené oči.

„Já jsem Lia,“ usmála se na Miu ona dívka.

„Odkud znáš mé jméno?“ zeptala se vyděšeně dívka. Chtěla utéct, ale zvědavost ji to nedovolovala.

„Já jsem tvé dvojče Mio! Když jsme byly malé, rodiče nás vzali sem do lesa, jenže já jsem byla mnohem neposednější než ty a... spadla jsem ze skály. Moje tělo nikdy

nenášli a ze mě se stal duch... Čekám tu na tebe! Jedině s tebou můžu tenhle svět opustit!" vysvětlovala Lia.

Dívky se daly do řeči, dokud se nezačalo stmívat, potom Lia řekla něco, co Mie na pár sekund vyrazilo dech: „Půjdeš se mnou a zbavíš se života na zemi?“

„A co rodiče?“ snažila se svou odpověď oddálit Mia.

„Těm to bude jedno!“ argumentovala Lia.

„Já zůstanu tady...“ zamumlala Mia.

„To teda ne, ty jdeš se mnou!“ Lia se na Miu agresivně vrhla. Mia se rychle rozběhla pryč.

Na jeden celý den poznala Mia, jaké je to mít sestru. Rodičům o Lie řekla a ti si uvědomili svou chybu a snažili se s ní trávit více času.

Mia věděla, že jednou tento svět opustí, stejně jako Lia, a upřímně se na sourozenecké šarvátky v ráji těšila.

